

ברשותא אחרא ונכנס ברשות אחרת אופ מאן דאסתאב בהני מיכלי אף מי שנשטמא באלו המאכלים נפיק מסטרא דחיי יוצא מצד החיים ונפיק מרשו קדישא ויוצא מרשות הקדושה ועייל ברשותא אחרא ונכנס ברשות אחרת ולא עוד אלא דאסתאב בהאי עלמא ובעלמא דאתי ולא עוד אלא שנשטמא בעולם הזה ובעולם הבא וע"ד ונשטמא בם כתיב בלא א' וכתוב ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הברלתי אתכם לטמא מאי לטמא לעמין ע"ז דהא אינון מסאבין ומסטרא דמסאבא קא אתיין שהרי הם טמאים ומצד הטומאה הם באים וכל חד אתדבק באתריה וכל אחד נדבק במקומו.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי היה יושב לפני דר' שמעון אבוי אביו א"ל הא דתנינן זמין קב"ה לדכאה להו לישראל הרי למדנו עתיד הקב"ה לטהר להם לישראל במה אמר ליה במה דכתיב יחזקאל ל"ו וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו' כיון דאתדכאן מתקדשין כיון שנטהרים מתקדשים וישראל דאתדבק ביה בקב"ה קדש אקרון וישראל שדבוקים בו בקב"ה קדש נקראים דכתיב ירמיה ב' קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה וכתוב שמות כ"ב ואנשי קדש תהיון לי זכאין אינון ישראל דקב"ה קאמר עלייהו אשרי הם ישראל שהקב"ה אמר עליהם והייתם קדושים כי קדוש אני יי' בגין דכתיב ובו תדבק וכתוב תהלים קמ"ז לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה.

רעיא מהימנא

דגים וחגבים אינן טעונים שחיטה אלא אסיפתם היא המתרת אותם הכי מארי מתיבתא כך ראשי הישיבה אין צריכין שחיטה אלא דאתמר בהון בראשית מ"ט ויגוע

ידיד

לשורשה כמו בע"ז שמוחלין לו, כן האוכל נמחל לו אחר שלמות העונש.

ביאור המאמר

נפש

עמי הארץ שהם כבהמות והם מתכפרין ע"י צער המיתה ונתרים בסוד וכפר אדמתו עמו. אמנם ת"ח שהם עוסקים בתורת ה' שהוא עץ חיים, אינם צריכים שחיטה אלא ע"י אסיפה דהיינו שכניה מתגלית אליהם בסיעת כל הצדיקים שבג"ע והוא גזע עצמו מהגשמות ומתאסף אל עמיו עם השכינה. ואסיפתן אל כבוד ה' מתרת אותם. וענין הים היינו ים התורה, ואסיפתן מן הים היינו דפסיק גרסא מפומייהו כענין רבה דודר וכיוצא. והיינו דקאמר מה נוני ימא וגו' תנינא דמתניתא וגו' כלומר אורייתא אינה הים עצמה מפני שהתורה הוא ת"ת וים היא הבינה וחיים הם מהת"ת. ול"א חיותן באורייתא שהוא הת"ת עץ החיים ואי' יחפרשון מינה מהת"ת עץ החיים מיד מתים מטעם שהוא תנינא דמתניתא, כי סוד המשנה היא הבינה ורג גדול ליותן שבה הוא סוד עץ החיים ת"ת, דבה מתרבין תניני ימא כרפ"י בתיקונים. ואם אינון כיבשתא וגו' הוא סוד יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, והיינו מ'. ואותם שהם מצדה לכר שאין להם אחיזה בת"ת בסוד אחיזתו בבניה אלא הם בסוד הת"ת עוף, ודאי שמשכנו כיבשה ומצדו כמה ת"ת שהם מעופפים בסוד אויר יבשה ואין להם כח ליכנס בסוד הים העליון אם לא ידעו לשטמא. אבל אדם דהיינו מצד החכמה מ"ה אדם אתמר ביה וידגו ברגת הים היינו אותם שהם מצד הבינה ובעוף השמים היינו מצד הת"ת ומ' כרפ"י. וג' בחי' אלו הם בחי' התורה בלומדיה באחיזתם בסוד נשמתם כנוצר, וכנגד ב' בחינות שהם דגים וחגבים אסיפתם מתרת אותם, דהיינו דגת הים ועוף השמים כנוצר. חד בלע לחבריה הרב לתלמיד בולעו בקושיותיו. אבל החברים זה לזה את זה בסופה, אהבה שהיא המ' הלכה בסופה דהיינו הלכה כפלוגי. מהרמ"ק ולה"ה:

רבי אלעזר הוה יתיב וכו' במה ירצה מה יהיה הענין שיוכל לטהר אפילו טנופת הרשעים הנמורים כא' לבלתי ידח ממנו נדח, א"כ טהרתם במה. ור' אלעזר ידע פסוק וזרקתי עליכם וגו' אלא שהוא חשב כי פסוק זה הוא לטהרתן של ישראל מהטומאה סתם. אבל לטהר אפילו מן הקליפה היאך. ור"ש הביא לו ראיה מן הכ' דאכולא קאי, ר"ל גם על טומאה רגילה כמו טומאת מת וכן על טומאה הבאה מחמת עבירה. וראייתו מרקאמר ומכל גלוליכם אטהר אחכם, משמע נאלו בגלולי האומות בכל דבר אפי' במאכל אסור וע"ז הקב"ה מטוהר הכל במים טהורים היודרים מלמעלה מימי שפע טל העליון מהכתור שממנו יושפע להעביר כל פגם מהספירות העליונות. וכן ג"כ יעבירו מהגשמות שהם חלק מספירותיו כגודע ואז אחר טהרתן כנוצר מיד יוכו לקדושה העליונה בדבקותם. וז"ש כיון דמתדכאן מתקדשין ר"ל לאחר שנטהרים באה הקדושה. וזה דוקא לישראל ולא לגוים. וז"ש זכאין אינון ישראל דקב"ה וגו' שמשורש נשמתם אפשר להם הטהרה. והטעם בגין דכתי' ובו תדבקון מה שאין כן האומות שהם רחוקים ונשמתם מהקליפות ולא קבלו התורה ולא זכו לקבל נשמות קדושות. וז"ש ולא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה.

¹²³⁴⁵⁶⁷ מהרמ"ק ו"ל :

רעיא מהימנא. דגים וגו' הכי מארי מתיבתא אינם צריכים שחיטה הענין כמו שפי' בתיקונים כי המתים בחו"ל מתים ע"י סמא"ל שהוא סכין פגום. אמנם המתים בארץ ישראל מתים ע"י חרב של הקב"ה והם

נכנסה תוך הקדושה ונעשה הכל קדושה ואז לא יכלו החיצוני' לזון ולפרנס עצמם מהקדושה. ומכ"ש שלא יוכלו לשתות מאותה הבחי' הקדושה אשר משם שורש היין ולכן משנכנסו לארץ הותר סתם יינם וכל זמן השופטים ומלכי בית דוד ומלכי ישראל כמ"ש בחולין דף ד' על יהושפט שנהנה מסעודת אחאב ז"ל הכי השתא סתם ינם של גויים הוא ועדיין לא נאסר הרי דבשתייה היה מותר ומכ"ש בימי שלמה שישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו כי אז נתקן חטא אד"הר שאכל מעץ הדעת דיש אומרים גפן היה וי"א תאנה וכל א' מישראל היה יושב תחת יין המשומר החלק הנוגע לו באותו יין המשומר והיו יושבים לבטח בארצם ארץ העליונה והיה שלום בארץ החיים מן החיצונים ולא היה אז יכולת בחיצונים לטמא סתם יינם אלא במה שהיו מנסכים לע"ז שלהם. אחר כך חטאו י' השבטים כמ"ש בפ' נח לא גלו אלא בשביל היין ובגמרא חמרא דפורניתא וכו' קפחו י' השבטים וכן שבט יהודה ובנימין לא גלו אלא בשביל היין שנאמר גם אלה ביין שגו והכוונה שהם גרמו ע"י עונותיהם שהחיצונים יהיה להם כח לטמא היין של מעלה וזה היה רק לפי שעה. ואחר כך ירדו ממדיגתם לנוקבא דתהומא רבא ואותם שגרמו לחיצונים לטמא היין סבלו ענשם אבל היין נשאר בקדושה תמיד כל זמן שבהמ"ק היה קיים. וכשירדו ישראל לגלות בבל קם דניאל וגזר על סתם יינם כמ"ש בגמ' והענין היה על פי מ"ש בזהר פ' כי חשא מה עבדו ישראל וכו' נסבו נשים נכריות ואולידי בנין מנהון וכו'. הנה זה גרם להם ששתו מסתם יינם כמו בענין שטים וכן כמה עבודות זרות שעבדו בבבל כמו שהוכיחם יחזקאל. ואמרו בגמרא דניאל גזר עליו בעיר ואתו שמאי והלל וגזרו אפילו בשדה כי הם היו בסוף בית ב' קודם החורבן והמה ראו שגברו החיצונים בעולם וכו' לכן גזרו גזרה זו וגזרתם היא קיימת בכל תוקף עד כי יבא שילה. ובכל דבר יכול ב"ד לבטל דברי ב"ד חברו חוץ מ"ח דבר שאפילו יבא אליהו וב"ד אין שומעין לו. פירוש אם יבוא פנחס וירצה לבטל איסורו כמו שביטל גזרת החרס שלו כי